

Silver Silliksaar

MU SÜDA ÕITSEB

Luulekassett

KUU

PILVEDEL

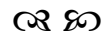
ASTUS

2020

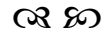
SISUKORD

<i>kuu pilvedel astus</i>	5 K
Nopitud sõnad	6 K
<i>sulemehe saamatus</i>	7 K
Õrna kaunist elu hurma...	8 K
Viil luulet	9 K
<i>oh luule viinaklaas</i>	10 K
Luule on	11 K
Luule see	12 K
<i>ka pudemeis</i>	13 K
Sügise annid	14 K
Vaid õhtutunnil	15 K
Nutusurm	16 K
NERVA näitusel	17 K
Igatsus labidakese.järele.	18 K
<i>sarnane kadakapuule.</i>	20 K
<i>kandle keel</i>	21 K
<i>üksik veerg</i>	22 K
<i>väikesed vilkad ämblikud</i>	23 K
Olemise ime	24 K
Sõna	25 K
Anuv oode	26 K
Kreedo	28 K
Süda on rahutu	29 K
<i>inimsoo laukasoo</i>	30 K
Viimane hüvastijätt	31 K
<i>lõputud mõtted</i>	32 K
<i>katus ei kata</i>	33 K
Haavad hallale valla	34 K
<i>läheneva talve</i>	35 K
<i>tallad kuluvad</i>	36 K
<i>seeme on valminud</i>	37 K
Ole halastav veel seegi päev	38 K
Mu hinge isand	39 K
Sinuta mind ei...	40 K
Kui Sa ei kutsuks mind	41 K
Õnne pusle	42 K
<i>saab elu täis kord</i>	43 K
<i>lööb valgustatusega</i>	44 K
<i>konnakuduma</i>	45 K
<i>kõik maa on valge</i>	46 K
Kevade äraspidisused	47 K
Vananemine	48 K
<i>sõrm suul</i>	49 K
Vangi kevad	50 K

Süümevine	51 K
<i>mu lopeergune eluratas</i>	52 K
Hea ja paha	53 K
<i>hapu taari</i>	54 K
<i>vinjett</i>	55 K
Sõnad	56 K
Valu	58 K
Tilk meres	59 K
Laul lahti värava teeb	60 K
Üks helin	61 K
Harmoonia	62 K
<i>leiva süünd</i>	64 K
<i>mida peale vaarika</i>	65 K
Hingemaal sammuja	66 K
<i>ümar maakivine turi</i>	67 K
Öö ja päev	68 K
Elusäde	70 K
Eluhind	71 K
Inimesestumine	72 K
Muhedate mõtete jalamil	73 K
Valvata	74 K
Pole heata	75 K
Lumm	76 K
Naerata	78 K
Luulekõurik	79 K
Ülemlaulu lugedes	80 K
<i>lumi, sa suretaja</i>	81 K
<i>siugu sinisürulist</i>	82 K
Jumala sõbrad	83 K
Mu jalatald	84 K



*kuu pilvedel astus
tähed taskus
puistas neid
luulena mu suule*

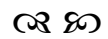


NOPITUD SÕNAD

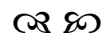
"Kui luuletaja kiindub Muusasse,
sellest ei võrsu armastust ega luulet" -
- Igor Kotjub MUUSA

*ma nopin sõnu ja tõstan nad õhku
tunnete tuul viib nad üles
sügiseks küpsenult rivvi
ära, sinna, oma lõunamaale
kust jään neid ootama ja igatsema
et kohata taas sama tunnet
nad saabuvad selginud mõtete kuues
laskuvad nagu koju
kuid nad pole enam samad
nad on kogunud uue elu jõu
et teha pesa ja pojad
väärastunud elu raamatusse*

*ma nopin sõnu ja tõstan nad õhku
segaste tunnete tuul ehmatab neid
nagu kajakaid üles mu ees
nad keerlevad, veikleavad, käravad
selja taga laskuvad taas samale kohale
lainetest rullitud vesisele kõvale liivale
kuhu minust ei jäänud jälgegi
nad laskuvad, vaikivad
vaatavad nõutult-tobedalt ringi
ja mulle järele
kiljatavad kuid viljatud
mu nopitud sõnad*



sulemebe saamatus
pärjatud raamatus
sama mis
banketil nudism



ÕRNA KAUNIST ELU HURMA

*Oh seda ilo imetlejat,
kaunikese pajatlejat!*

*Kiidad sina lõo lõõritusi,
kallikese kallistusi,
libliktiiva värelusi,
õie õrna hurmakesti,
kulda-kuplist päikesära,
ennast... unuteled ära.*

*Inimene kadunnukse
taha muldse hauaukse...*

*Hetke õitses, korra laulis,
vaimuväega hinge paistis...
Surm tuli ora aiju aama,
verest mullaväetist saama,
et saaks ilutseda õied,
kaunistuda uued peied.*

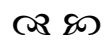
*Mis sina ilo imetelled,
kaunist asja pajatelled,
elu kroon kui nägemata,
hingesopid uurimata,
targad mõtted mõistemata,
elu mõte otsimata...*

VIIIL LUULET

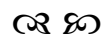
*Viil leiba pätsi küljest: värss.
Täna õhtusöögiks rohkemat ei saa.
Veel söömu trükilõhna joogiks ka,
siis pihku pudeme vaid poetab märss.*

*Viil leiba vangile on küllalt hea.
Sest hinge trellitavad mõttelõngad
on ligakleepuvad ja näivalt nõrgad,
kuid vatjast süümeviinast tuikab pea.*

*Viil luulet süümevangile kui aganleib.
On temast luulemaitse pehmelt mabe,
mis imendub ja sõklaid täis jääb hambavabe.
Neid torkima võib jääda igaviku, näib...
Ons luule patt, ons süüme pabe,
et neisse hälbinuna elu hundiratast käib?*



*oh luule viinaklaas
mu ees sa taas
kas panna vastu*



LUULE ON

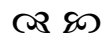
*vihje
mis hajatud õhe
Päikesel mis koondub
ja lajatab rinda
pistab kui piksenool
puurivalt läbi
ehmatab elama
värvide keeles
pääseteed otsima
ihu mulaažist
leidmata rabu
käib metamorfoos
olelustõesus saab
vastündind faasi*

LUULE SEE

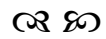
*täht tähe järel
sõna sõnast lendu
seos labvatamas indu
hing pidi värehtama
luule see*

*soov-unelm-tegelikkus
vana maja pööning
hõrk vaimuvalu sööming
pelk äratundmus ere
luule see*

*tõe tuum ja tera
fossiilne püsivus
absurdis elukangastus
hinge ahastuse võti
luule see*



ka
puđemeis
puđemeis sama leib
alasti, krõmpsu koorikuta
lõhnava sisuga kääruta
serveerimiskandikuta
mube, mure leib
sama mureleib
puđemeis
ka



SÜGISE ANNID

*Sügise värvid imbuvad minusse
nagu vihmavood maapinda
joodavad, täidavad
viimse kui poori.
Tunnete vinusse
kallavad loodusehinda,
klaaruvad, selguvad
sõnade koorid.*

*Alguses janu on ahne
ja piiritu,
looduse reekviem
värvide oreil
omandab tahke,
kuid vormilt veel riimitu.
Küllastus tundeist on
vohades elevil...*

*Kallan nüüd sõnu kui kartuleid
vormi korvi
osa saledaid
ümaraid
küpsed ja toitvaid
muist
seest tühje
kõledaid
väikseid ja kärnaseid*

V A I D Õ H T U T U N N I L

«Стихи не пишутся – случаются.»¹ -

- *Andrei Voznessenski СТИХИ НЕ ПИШУТСЯ*

*Vaid õhtutunnil avanesid riimid,
mil lahkuv päike näkku paistes
ilmsiks teeb kõik iluvead
ja loitev tuleketas vaob, vaob alla.*

*Läks koit ja habetus,
läks mööda,
ja ootusärevus,
mil iga valguskiir
loob uued teed,
loob uued mäed,
teeb uued väravadki valla.*

*Koit läks.
Jäid avamata paisust luuleveed.*

*Nüüd tean, et pakitsus,
mis nagu vaadis kääriv mõdu
mu hinge vaotas,
kehastumist otsis,
võis väljapääsu leida
läbi sõnaprao.*

*Kuid hommikused õrnad ulmeuited
ja liblikana värelevad tundekeeled
ja otsiskeles ebalevad hetkemeeled
kui kastepiisad kuivand elu liivaluutel,
tõid nähtavaks vaid eluvead ...*

¹ Luuletusi ei kirjutata, need juhtuvad. – (SS)

NUTUSURM

lumi nuttis end tühjaks
talve turva kaduvusest
oma kodu ja hoidja
manalasse mineku pärast
nuttis tühjaks end
igaviku merre
sures
ssss
sss
ss
s
s
s
s

*Kunsttule kustumatu napalm
söök seestpoolt süütult soojaks,
lööb uudistaja silma loojaks.
Siis puhkeb õide kõle malm
ja naerus loomastumus heldib
ning lapsemeelsus pilgus helgib.
On aforism allteksti salm
suu veab kõrvuni ka targa näo,
teeb tohlund kõutsi kurk kurnäü.
Sest lõuendil on sõnadeta valm...*

IGATSUS LABIDAKESE JÄRELE

„Nad tulivad – seadused sees ja ühes,
nad lõhkusid vormid, said ise vormideks.“ –

- Juban. Liiv

ta tuleb
vaikselt ja hiilides
aga kindlalt nagu surm
ta on aina mu jälgedel
aga ta ei lähene ega räägi minuga sest
olen ju ikkagi šaakal
vaba ja metsik kõrbešaakal
ja ta tunneb vahet
ta on INIMENE keda huvitab šaakal kui objekt
õnneks pole tal püssi
aga ta on rahulik-õnnelik
kui leiab liivalt minu jäetud pabula
ta heidab õlalt seljakoti
lööb lahti klapptooli istub vagusi ja kummardub
tonkab junni kepiotsaga ja uurib
ta kobab kotis
põhjalikult
toob lagedale luubi ja mikroskoobi ja pintsetid
ja kilekotikesed krõpsusulguriga ja
huuu

tõstab kiretult mu junni plastmasstaldrikule
ei ta ei nuusuta kuid ta ei kirtsuta ka nina
sest ta on harjunud sest ta on sellest üle
sest nimelt nii ta tunneb oma väärikut
et tema pole mingi kõrbešaakal
kes jookseb avalikult avalikus kõrbes
kel iginälgas kõht on selgroo külge kuivanud
ja kohe esmapilgul taipab oh sa raisk
et raibe mille kallal õhtul nokitsesin
sai olla kindlalt tolle sebra magu
mis lõvipere isandlikult maha jättis
ta sobrab junnis ringi
siis hästi ettevaatlikult
haarab pintsetihammaste vabele karvakese justkui oleks see
klaasist
keeruteleb seda prillide ees ja veendub selles
mida teadis juba niigi et see on sebra oma
tagant jalge vahelt

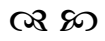
*kuid siiski asetab ta selle taldrikule
siis otsib joonlaua ja mõõdab täpselt pikkuse
siis otsib märkmiku ja pliiatsi ja märgib üles
et teadusele alles jätta tõestatud jälg
siis sobrab veel ja leides mingi seedimata jupi
paneb selle mikroskoobi alla
siis sirgeldab ja märgib ja kannab lahtritesse ja arvutab ja
leiab keskmise*

*ta tuleb
vaikselt ja hiilides
aga kindlalt nagu surm
sest olen avaliku kõrbe avalik šaakal
ja jätan endast läbikäinu avalikult maha*

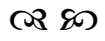
*kuid siiski teeb see viha
et õigust täis ta kõnnib kannul
ja sobrab junne ja teeb nende põhjal minust järeldusi
ja ütleb et ta teab minust kõik ja palju enamgi
sest ta on uurija ja INIMENE aga mitte mingi šaakal
ja paneb selle raamatusse ja internetti
ja räägib loengutel ja seminaril*

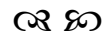
*ja siis mulle meenub
mida esisad rääkisid siin kõrbes käinud Moosesest
et tema kandnud kaasas
koormaks küll
üht labidakest millega ta sonkas angu
ja kükitas oma häda maapõue sahtlisse
lõi sahtli kinni ja jättis vägevuse varuks maale
mis kannab hiljem
vihma saades
samal kohal vilja
ja kuigi ise seda vilja vaatama ta ei tule
kuid junnisorkijaid ta kannul pole*

*kust saada labidake
oo ma vaene šaakal*

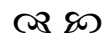


*sarnane kadakapuule
mu okkane luule
kadamarjalõhnane*





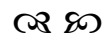
kandle keel
uitav meel
veel
veel-veel
ja veel
v-e-e-l



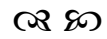
᳚ ᳚

*üksik veerg
lahatud peerg
lahvataw
jahmataw*

᳚ ᳚



*väikesed vilkad ämblikud
nad olid sel ööl
kogu mu hinge
koonud härmalõngaks*



OLEMISE IME

*Imbuda igasse liblesse, lehte
sulada looduga, Loojaga ühte
sulada*

süüvida

jääda

*Imeda mahlade mahedat mõdu
inimhing, ennast ja olemist adu
tõdeda*

aduda

jääda

*Kosuda vaimus ja paisuda tões
tasuda tänus ja kuulutustöös
kosuda*

tasuda

jääda

*Heldida õnnes ja laotuda maha
sulada tänus kui nestene vaha
heldida*

tänada

jääda

SÕNA

*Algollus kaoses kobrutades kallas
täis ruumi tühimikud tähepilvi, Maa.
Vaim, lehvitates vete kohal, sõnas: Saa!
Sai Sõna lihaks, teoks sai tahtevallas.*

*Nüüd liha sõnas otsib hinge pidet
ja vaimu hingust aimab tundvat tähes.
Nii, täheilmades tõe kangastusi nähes,
võib leida vaimu-hinge-liha sidet.*

*Oo, SÕNA igavene, võimas, üllas!
Sust vabaneda tihkab lihameel
ja süldistunud ajuollust veel
ta hüüab MÕISTUSEKS ja targaks peab
neid iharusi, mida sibiks seab!
Oo, SÕNA igavene, päästa mullast...*

Neid nappe päiksekiiri
sügisvihma vahel
koltund kaselehed
kätte saada püüavad
ja vitsjad sõrmed
sirutuvad üles, et
nõtke keha veel
võiks leida
rammu
tuge

*See anuv palve
hädakisaks paisub
sest päikse kuldse palge
on varjutanud pilved*

Lumi

Lörts

Ta kleepuv mass
kõik näo
on sülitanud täis
ja põrmu vaotab
maha rudjub
hinge

*Miks päiksearmastuse
lasin võtta
sügistuultel*

*Miks lasin kolletuda
vaimuväe
ma palvehuultel*

Nüüd *pat mu näo*
on sülitanud täis
mis siiralt puhas
vaimusäras käis

Nüüd *koormast*
vabaneda ise
puudub väljavaade

Nüüd *üleni vaid olen*
annu oode

KREEDO

*Niivõrd kui Loojalt minuni on jõudnud,
seevõrd kui minult Loojale on vastuvõetav,
kuis kõik, mis ümberhäälestamist nõudnud,
on nüüdsest eluigavikku jaatav,
on elukreedoks tõusta jõudnud,
on Sõnast valgustatult ette vaatav,
on elusihiti teistel raadav,
end "hosianna" teele laotav...*

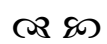
SÜDA ON RAHUTU

Tagakiusamistules hukkunud
kristlikest sõpradest kuuldes.

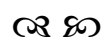
*Süda on rahutu
päevade palavast
ergud
kui viinamäe tigu
puutunud elukuuma
võpatades
tõmbuvad endasse
kapslisse*

*Südamel silmad
piimvasika suured
põhjatult nukrad
reedavad teadmist
tuleb et
TERAV
meeletult teada
kardaks ta nime*

*Südamel sõõrmed
võbevil haistavad
esmakordselt
kuid eksimatult
maadegi ta
sooja
ja auravat
lämmatavalt lähedast
kaaslaste
põrmuni tühistun'd
vendade
 valatud
 vere
 lõbna*



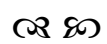
inimsoo
laukasoo
üksikud mättad



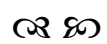
VIIMANE HÜVASTIJÄTT

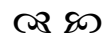
*tuleb võõrduda suvisest leitsast
palgel pöörduda tuultele vastu
silmitl äiata kleepuvaid juukseid
sügist emmata kabutand põlvi'*

*vettind kajana hääbuvaid hääli
lebe sajuna kesksuve luulest
sahin vaibana laskub ja manab
tardund laibale kaduvust Ajas*

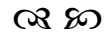


*lõputud mõtted
roostevihmana
mööda ihu valguvad
leotavad
ja närvutavad*





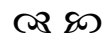
*katus ei kata
aken ei sule
vihm hings tuleb*



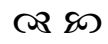
HAAVAD HALLALE VALLA

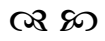
*Laed mustavad muret
mööda määrdunud hinge alla.
Taevas silmini sulet'
haavad hallale valla.*

*Silmist niriseb aina
soolvett saastunut.
Isa! Sina vaid suudad
kinkida südant uut...*

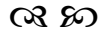


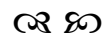
*läbeneva talve
esimesed sõnumid
südameni jõudsid*



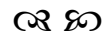


*tallad kuuluvad
sammud liibenevad
tunnid abenevad*





*seeme on valminud
eesmärk on täitunud
lehe pale kolletub
kortsus*



OLE HALASTAV VEEL SEEGI PÄEV

«Прощённый Господом, да вот
самим собою не прощённый.»* -
- J. Jentschenko ПРЕДОЩУЩЕНИЕ...

*Su tööde imetlusest õhkab rind
kuis jalaasteks valmis mullapind
ja süle avab aas, et hellitada mind
pea kohal lõõritamas kõrgel lõoke-lind*

*see tehtud eile
täna on
see jääb*

*Aukartust äratavad taeva väed
kuu helgelt kettalt justkui ema palet näen
ja tähemustri järgi matkasammud säen
Su võimsa ingli kaitsvad nähtamatud käed*

*see tehtud eile
täna on
see jääb*

*Kui vapustavad on Su suured veed
kuis, taevas olnult, mäedki katsid need
Sa ümmarguseks kerind laevateed
maapõrmust avand puhta joogi teed*

*see tehtud eile
täna on
see jääb*

*Ent uskumatult rikas oled halastuses
Sa kannatlikult helde armastuses
Sa ikka rõõmustad mind jälle päevas uues
mu ette lunastuse vilju kingiks tunes*

*Jehoova, halasta, et
arm
veel homseks jääks...*

* "küll Issand andestas, kuid näe,
ei suuda ise andeks anda." (SS)

MU HINGE ISAND

*Mu hinge isand oled, mu Looja,
mu helde Isa ja Majesteet.
Ma ootan päästet Sinult, Jehoova.
Su seadustmööda meelsasti teen.*

*Su kätetööna valmistatud olen,
Su tarkuses on siindind imetöö.
Nüüd igavesti Sulle võlgu olen.
Su heldus toetagu mind nagu vöö.*

*Mu huultelt kiitus voolaku Sulle,
mu hinge täitku tänulik meel.
Su Päikse sära rõõmuks on mulle,
Su Maal ma käia ihkaksin veel.*

*Su juurde suure rõõmu ajal ruttan,
Su rüppe jään ma musta mure a'al.
Sind helduste eest ülistama tõttan,
siis kannatustes ulatad mul käe.*

*Su Päikse sära rõõmuks on mulle,
Su Maal ma käia ihkaksin veel...*

SINUTA MIND EI...

„Mu lüüralt kõlavad vaid leinahelid,
mu flööti teeb kaebehäält.“ - *Iiob*

*Vaadata kamina tulle
põlenud aegade tuhka
oodata püsivust ajas
julenud poleks ma iial*

*SINUTA, kes SA mind leidsid
tuha seest, kõrbenud tuki
Siruta käsi ja säästa
luna eest ostetud jäägid*

*Elusta mind nagu suudad
SINA vaid, elava ISA
elusta, et küüniks näha
sinavaid unistusaegu*

KUI SA EI KUTSUKS MIND
*mu tundetuultes purjepind
viiks virvatuledesse ära
kus silmil ahvatlevat sära
kuid külm ta pind*

KUI SA EI KUTSUKS MIND
*mu andmistele meelas ind
looks ühepäevasõpru palju
ja selja taga... pilget, naeru
see tänu hind*

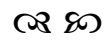
KUI SA EI KUTSUKS MIND
*ma, vabadusse pürgiv lind
tuult tiibadesse tandrilt korjaks
ja verevalamiste orjaks
see muudaks mind*

Mu laeva neelaks vetepind
KUI SA EI KUTSUKS MIND

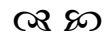
ÕNNE PUSLE

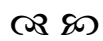
*ma tundsin ära tema kumeruse
õnn kompis ennast paikka oma pesas
tuttavates piirjoontes aina ja uuesti
tüdimata ja väsimata samast kogemusest
joonte õhkõrnast muutusest ruumis
nii õhuses ja siiski kindlas
et peenimgi kaaresekundi mikromöödistus
poleks trigonomeetriliselt piisavalt täpne
jah, see oli see üks, see oma, see õnn
see ainult temale omasel viisil
sisse-välja hingamise peetuses
õhkavas muutumises jäi ikka selleks
ainumaks õnneks pusletükikesele
minu erakordumatule olemusele
täpselt liibuvas, aina sobituvas kontaktis
ennast ümbritseva kõiksuse
üha uut kompimist- kirjeldamist vajavas
oma koha otsingus
ajas voogavas täiuse igavesti sobituvas
õnne pildis*

UNIVERSUMIS

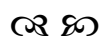


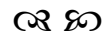
*saab elu täis kord
mürgisemaid marju
siis enda kaame varju varju
heidan varju*





*lööb valgustatusega
nii et tardumus tiniseb
kogu kella kilavas kehas
peas
vaid see valgus
mis löödi
mis on
mis jääb*





konnakuduna

l

ä

b

i

s

õ

r

m

e

d

e

e

l

u

v

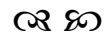
a

l

g

u

b



☞ ☞

*kõik maa on valge
kõik taevas on valge
milliseks muudab see
minu palge*

☞ ☞

KEVADE ÄRASPIDISUSED

Kevadveed

kuivasid enne sulamist

hingeveed

haihtusid enne kastmist

kastmata

kuidas küll kasvada

Kevadpäev

avaneb õiena

iga kord uus, ilus

veel uuem

veel ilusam

igal aastal

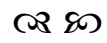
aina valusam

VANANEMINE

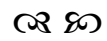
*On päplid paljad
Marja tänaval.
Paar varest
kro-klu tantsus
veikleb taeva all.*

*On munakivisillutise
laubal külmahigi
ja talve külmus
toasoojuseski
tükib hinge ligi.*

*Ei keegi vananeda muidu saa,
kui läbi sügisese halla-a'a . . .*



sõrm suul
hing hingust loodet
hing hirmust oodet
hing pingest peidet
hing lingust heidet
surm suul



VANGI KEVAD

Ärge näidake vangile kevadet!

*Kevad elab värskest mahlast,
ta lootus pakatab elujõust,
mis varjule ei või jääda,
ka deemonlik vägi ei peata,
kasvu maa külge ei ahelda.*

Ärge näidake vangile kevadet!

*Vangi mahlad on äädikaks käärinud,
sapiks siniseks südames muutunud.
Kevad kaela soonib, kurku pigistab,
keelatud vabadust, patutööd meenutab,
silms terasest võrkekesta sepistab.
Kevad vangile - ketseri tuleriit...*

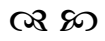
Ärge näidake vangile kevadet...

SÜÜMEVINE

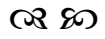
*Unkast uhkav suitsuvine
arelt taeva tausta tüürib
soe, kuid saastast mustjas nire,
päeva poole, patust pime,
luna filtri suunas pürib.*

*Umbses koldes tuli vindub.
Halastuse tuule puhku
ei saa iial enam, tundub,
patt et möödaničku lendub,
kustutamaks räpast juhtu.*

*Issand, saad Sa halastada,
patu kollet kohendada,
süümet sünget leevendada?*



*mu lõpergune eluratas
käib ikka lõperdades
mu lõperdavate eluteed*



HEA JA PAHAN

«Гладиаторов не обижу -
их жалею всей шкурой, нутром,
ну, а зрителей ненавижу.

В каждом зрителе жив Нерон.»^{2*} -
- J. Jevtušenko КОЛИЗЕЇ

hea, et kaunis on ilus
paha, kui on kaunis ilus

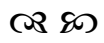
hea, et inimene hästi näeb
paha, et ta ka kõike näeb

hea on toimekust vaadata
paha on tööd pealt vaadata

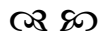
hea, kui soos leiad toetuseks mätta
paha, kui leiad omaenese mätta

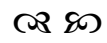
hea on elust oma kätega võtta
paha on puha endale võtta

* Gladiaatoreid mina ei laida,
elan kaasa neil iga rakuga.
Pealtvaatajaid vihkan väga -
elab Nero neis täiega. (SS)

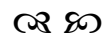


hapu taari
hapu vaht
hapu õuna
hapu saht
hapu suule
hapu muule
hapu meele
hapu luule





vinjett
markisett
vinigrett
et
iga riim ei anna
luulet



SÕNAD

*Ma kardan,
ma ei taha
ritta seada sõnu,
mis südameid ei riiva,
ei tekita neis valu,
või rõõmuhelk ei valda
korrakski Su rinda
ja Sind Su mõtteteelt
üht sammu kõrvale ei tõmba.*

*Miks kirjutada siis
mul luulesõnu,
kui nende veerimine
kellelegi
 kunagi
ei paku mõnu?*

*Kas oma liiiravormis elada
saan ainult mina ise?
Siis oleksin kui oma ihus
ise enda paise...*

*Ei!
Üksik hing ei vaja sõnu.
Hing sõna läbi
teed vaid rajab
teise manu.*

*Eks võõrad sõnad ole
võõras vaimusilm...
Kas nende läbi
mõranema
ei löö Sinu ilm?*

*Ehk lisavad nad juurde
Sinu ehitusse selle kivi,
küll mida aastaid otsisid,
kuid polnud aimu,
mis on selle nimi?*

*Jah,
luulesõnad ärgu olgu
riimirüüdas hunnik sõnahagu.*

*Nad hingepõllul kas või kraapideski
a'agu vaimuvagu.*

*Ja kui nad
selleks
võimelised pole,
siis jäägu sündimata.
Abtraid sõnu -
parem kui ei ole.*

VALU

*Põgeneks sinava laanterüü taha,
istuksin üksinda kännule maha.
Nutaks ja naeraks, kiüll abastaks, paluks,
priius siis hõiskeks ja vabadus valuks.*

*Piiritu vabastus täidaks mu rinda,
selle eest keegi ei küsikski hinda.
Keegi ei keelitaks, keegi ei pilkaks,
kellegi ükskõiksus jääne ei riivaks.*

*Süda nii väike, kuid valu nii suur.
Maailma valu, miks ajad sa juurt
südamas ühes, mis võtta ei saa
kogu su valu, sa otsatu maa...*

TILK MERES

*Lainetab, õõtsutab, kobrutab meri,
rahvaste meri kui mässaja veri.
Välja ta vahtu a'ab, kõntsa ja muda,
toota vaid seda saab, mida täis süda.*

*Üksiku tilga käest meri ei küsi,
mida ta tahab ja kuidas ta püsib.
Ilmetu massina edasi kihutab,
üheks kõik tilgad ta endasse sulatab.*

*Kui sellest üks siiski ennast ka eraldab,
julmalt siis meri ta kivile pihustab.
Tilgake, kui tahad elada ise,
klammerdu Kaljule, kindel Ta ase.*

LAUL LAHTI VÄRAVA TEEB

*Kui tulvaveetee
tunne südamas keeb
nii laul lahti värava teeb*

*Siis kaugele ära
kogu mure ja kära
viib seesmine kirkastav sära*

*Mis ime on see
mis kõrvaldab teelt
kõik argised püüdlused eest
kui tulvaveetee
tunne südamas keeb
ja laul lahti värava teeb*

ÜKS HELIN

Oo, Liiv, andesta mulle!

*Üks mõte mul heliseb peas
see helin kui vasarad reas
see helin kui taevane kumm
või suurusest kohkunult tumm*

*Üks tunne mul heliseb südames
see helin kui vaevatud kerjusmees
see helin kui põune maa
mis vihmast vaid joodetud saab*

*Üks võlg mul heliseb hinges
see helin vaid võlana kõiges
on elav ja õiga ja hea
see täis saama iial ei pea*

*See helin kui kallima tee
AGAPE, mis on ülim tee*

HARMOONIA

*kõndisin üksi
kohtasin inimest
headust tilgakse
temalt sain seemneks
idanes, kasvas
paisutas rinna
sügise sompa
ergutas hingama
südamega*

*kajana vastu
lõi tunnete kellalt
äkitselt tormina
tuhinas suures
avardas hinge
nägema
hellalt*

*seda
mis iga päev
muruna tallatult
porina nähtuna
maadligi madalal
võrratu
aardena*

*valguses eredas
igat detaili
sügisel sumedas*

*kuidas küll igas
detailis see olemas
heliseb, kõneleb
laulab, skandeerib
tervikut*

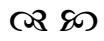
*Looja ja loodu
harmoniat*

kui kauge kase aimatav mõtlik sahin
nii valusalt, kriiskavalt haavatav õrn
kui magava lapse udemeis juuste
voolamine ema hellade sõrmede vahel

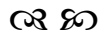
*Jah
osa minust see
kus astun, istun
silmi puhkan
ja kõiges
ühe ISA käed
ja mõtted, tunded
kindlana kui mäed
mis sest et
udulooris kaetult
ent sellest hakkab
soe*

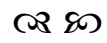
*nii hea ja soe
ja kõik on lähedane*

kui kaugel kase aimatav mõtlik sahin

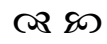


*leiva süüd käib mustas mullas
lapse lootet märjas üsas
laulu loome südame verekuumas*





*mida peale vaarika
ja suise aja
on vaarikaussile vaja*



HINGEMAAL SAMMUJA

sattusin sammuma
hinge maale
ringi uitama
tallermaale

üle käänd tubat
tuulelist
kõpskinga ja kirsat
luulelist

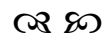
polnud nad hoolinud
murustki
häbenend hella
lillegi

kõrreke leidsin
püstise
mättakse maadligi
mütsise

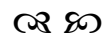
kõrrekest pihkudes
silusin
mättale mõtteid
laotasin

kõrreke puupikaks
sirutas
mättake murumaaks
laiutas

lõokene pöördus taas
luuletama
hinge maa helluses
haljendama



*ümar maakivine turi
mille vastu nürib
ka teravaim sõnakirves*



ÖÖ JA PÄEV

„Aga kui keegi kõnnib öösel,
siis ta komistab,
sest temas pole valgust!“ - *Jeesus*

*On öö
ja töö
mis päevalges
kardab varju heita
et ilmal poleks põhjust
ette heita
töö vilju sellepärast
tuleb peita*

*Öö
pime on*

*Kas ongi
valgeid öid
kus valge varju varjus
toimetatakse valgeid töid*

*Mis on siis päev?
Kas vaev
kui endavihkaja end
ärkvel olles
hinge peeglis praeb
ja praeb?*

*Miks kullaotsijana
abnelt
kullaliivatera leides
ta kivirisu põues
kullamäge
aimas peidus?*

*Nüüd puurib
uurib
saeb
ja ennast praeb*

On paras talle see

*Tal poleks tarvis olnud
ilma mööda
tõeteri
taga a'ada
et nõnda
terahaaval
mõrkjat tõeleiba
kokku saada*

*Ons öö?
Veel ikka on*

*Las kulla sulatuseks
süda põleb
ja tulelegis selles
öö silmad suleb
päev
koitnud korra
olgu jääv*

ELUSÄDE

*kas säde võib teada
et ta ON
et ta on tulekiivis
kivis varjul*

*kuni liiakse
liiakse rauaga
kõvasti
kõvast kivist
välja*

*nagu veri liiakse ninast välja
veri
ja sa näed
ja sa tunned
pihus sooja verd*

*ja saad teada
pisut küll hilja
et see
mis löödi välja
oligi elu
OLI elu*

ELUHIND

see **üks**

mis antud päeva kaupa

tundhaaval

minutiteks jaota

neis sekund kaduvuse teel

kui viimne

viljastada veel

täis andmist

tundmist

meelast armu

täis kaasaelamise tarmu

täis kätesirutust

ja hoolt

et

aeg

saaks teiselgi

täis voot'

täis ligimese jälleleidmist

täis halastavat haavavõidmist

täis Loojat hing

ja meel

ja rind

see ongi

elu

eluhind

INIMESESTUMINE

*mets metsik
põline laas*

taas

*üle laia
Aja päevade surnuaia
saatis kutsungi teele*

eele

*komistava jala
poetas näljaaja pala
avas oma põue ukсед*

tukсед

*süidame karuse
linnametsistunud näruse
hinge kõleda kivise poole*

hoole

*emaliku koduse
nutupõlle pehmeokkase
laotas ette ja taha*

maha

*kukkus kivi
süidame paakunud sulas pigi
metsistunud linnast irdus*

sirgus

*selg kүүrastunud
kürgastus vaim tiirastunud
sees metsa pehme põlle*

jälle

ärkas INIMENE

MUHEDATE MÕTETE JALAMIL

seiskusin

kas astuda

või jääda

päevi kestnud

raskemeelsusesse

mis kui

hinge tümitaja

vaipmugavast leebusest

otsis vaid

tolmu

ja koisid

ja maksalutikaid

ei veel

las veidi üleminekuks

ma tuuldun

ja ahmin

õhku

ja päikest

ja osooni

siis ehk võiks

muhedusse minna

ja olla pehme

endale

teistele

lihtsalt

VALVATA

*Narmendavad päikesekiired
hoolsalt kokku nopin
soojaks lõngaks ketran, koon neist
hellad hingesokid*

*Et ei unuks pikal talvel
suvepäikse soojus
et mu vaim nüüd oleks valvel
enne kui päev loojub*

POLE HEATA

*marraskil marjad sääre
karjas saapad jalas kure
lõunaleivaks taskus mure
kauges Siberis maa ääre*

*võtsid ära ea lapse
rõõmu peksid tümaks mängu
koolut' ihu nõtke lüngu
paisut' vaimu vara kiipse*

LUMM

«Кто в океане видит только воду -
Тот на зумле не замечает гор.» * --
- V. Võsotski «ШИТОРМ»

Üht hetke nägin
kordumatu see
helkerksa lume kütkeis Päike
halvas südamel
ja kõige ümber põimus
erutavalt luulevöö
ja põletas

Oo leek
oo vaev
oo tule öö

Ma sellest ärkasin
ehk küll ei tea millal
ja tundeilt paberile
ehitada silla
ma püüdsin

Kuid
kui's kirjeldada lund
ja päikest
mille sisse lahustunud
inimlumm

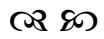
Ma tabaks kiita metsi
maad ja taevast
kuid kaugemale ei saa
inimvaevast

Ma rõõmsalt laulaks
kirka päikse särast
kuid kurku nõõrib
inimvaenu pärast

Jah tunnen
laul küll värava mul
lahti teeks
kuid millest laulda
hõisata ei suuda veel

*Nii tundmused
mu sisikonnas keevad
ja paberilgi
read süngeks teevad*

*„Kes ookeanis märkab üksnes vett,
see kuival ei näe mägesid.“ (SS)



Naerata

naerata kuni suudad

ilusaks

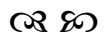
ilusaks ilma muudad

Halada

halada vaevalt nii saab

tuulesse

tuulesse valu et kaob



LUULEKÕURIK

*Ma astuda võiks luulekooli,
kuid kahjuks --
kooliluulest ma ei hooli.
On kooliluulel jalad pakus
ja kardan --
pakudest saan jalga rakud.
Ta rõngastatud seinä külge,
et luulegiid --
suu pritsiv sülge --
võiks lüüa talle näpu kõhtu
ja öelda:
„Just selline on vormikas
ja moekas,
noobel luuleõhtu!“
Ja kuulajaskond
vaimustusest ahmib õhku.*

(Agarad õppurid loevad edasi arbudes,
Aabitsa-Mõmmiku stiilis.)

*Ehhee, ehhee!
Ah luule on see,
tal luule on pää
ja luule on pee!*

*See vorm on siis hää...
Kuid villi lä'eb pee,
kui üritan leida
mis mõte tal sees.*

*Oo, milleks tal' mõte,
kui näpus on võte,
kuis sogada sõnu.
Šamaanimismõnu!*

*Jah see, vaid see,
on luule vaid see!
Ehhee, ehhee,
mul luule selge-e-e ...*

(Mõmmiku lugemine lõpeb,
stiilne luuletamine jätkub.)

Kõurik va. Jõurik

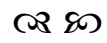
ÜLEMLAULU LUGEDES

*Oo, vein, sa joobumuse ülim võrre!
Su võlu maitsnud olen läbi kõrre.
Sa sütitad, lood sütest kihul tiivad,
su lahtumisel setteks ihu-hinge piinad.*

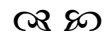
*Ka armastuse hurma veiniga on vaetud
ja saadut oodatuga segi aetud.
Su klaar rubiin on ahvatlusi täis
ja alles teisel päeval taipad – kõik vaid näis.*

*Nii ülivõrded kaalu kaot'vad tuules.
Kuid nõnda pettuda ei ole põhjust luules.
Kui joobumuse tiivad üles kord on viinud,
taaslugemisel aina uusi väärtusi ma näinud.*

*See hingevapustus, see erutuse kiha,
see jällelugemise, sisseelamise iha,
see Saalomoni Ülemlaulu ülim luule
on armastusevein mu südamele, suule.*



*lumi
sa suretaja
jälle tulid elustama
kevadet*



᳚ ᳚

singu sinisürulist
kaske karjala keerulist
hinge hella hälbelist

᳚ ᳚

JUMALA SÕBRAD

„Surm, kus on sinu astel?

Surmavald, kus on sinu hävitusjõud?“ -

- *Hoosea*

*sajad ja tuhanded
tuhandeis aastais
Jumala sõbrad
on sõprunud kiipteks
kiiptena kukkunud maha
maha, jah, vastu maad
kukkunud laiaks
laiali sodiks
maa sisse hajali
sodiseks poriks*

*tuhanded üksikult
nii
sõbra kaupa
jõudsid veel sõlmida
tulusat kaupa
hinnata
ilmaest
Poja eest pakutut
tänu eest
hinnatult
hingetut kaupa
maa vastu, mullasse
lootuse kullasse*

*sajad ja tuhanded
tuhandeis aastais
Jumala sõbrad
on sõprunud kiipteks
rahuga mullasse
lootuse kullasse*

MU JALATALD

*veel tundlikum kui süda mul
on jalatald, see naeruhull
tal meeles iidne koduõu
ja okkaid torkiv metsapõu
ta kõrbeb sinu naha puutest
ja kepsleb põetud rukkiõrtel
ta kramppi veab, kui embab kaste
ja tardub kalgil surma astmel*